

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001924 13 Кж
Бања Лука, 23.04.2013. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених Д. Х., Д. Х.1 и Х. Б., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог Х. Б. и његовог браниоца и бранилаца оптужених Д. Х. и Д. Х.1, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001924 12 К од 19.11.2012. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптужених Д. Х. и Х. Б. и бранилаца оптужених Ј. Г., С. Ј. и Д. Т., адвоката из Д., а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог Д. Х.1, дана 23.04.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог Х. Б. и његовог браниоца и бранилаца оптужених Д. Х. и Д. Х.1, те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001924 12 К од 19.11.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001924 12 К од 19.11.2012. године, оптужени Д. Х., Д. Х.1 и Х. Б., оглашени су кривим, због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама - у даљем тексту: КЗ РС), те су осуђени: оптужени Д. Х. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, оптужени Д. Х.1 на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и оптужени Х. Б. на казну затвора у трајању од 7 (седам) година. Истом пресудом оптужени су на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођени дужности накнаде трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава Републике Српске, те је на основу члана 62. став 2. КЗ РС изречена мјера безбједности одузимање предмета – моторне пиле марке "Стихл".

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили оптужени Х. Б., његов бранилац и браниоци оптужених Д. Х. и Д. Х.1. Оптужени Х. Б. жалбом не наводи жалбене основе, нити жалбене приједлоге али из садржаја жалбе, произилази да пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног

поступка из члана 311. став 1. тачка г) и з) ЗКП РС и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Бранилац оптуженог Д. Х. пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени Д. Х. ослободити од оптужбе или да се истом изрекне блажа казна. Бранилац оптуженог Д. Х.1 пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се оптужени Д. Х.1 ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац оптуженог Х. Б. пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се оптужени Х. Б. ослободити од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбе није поднесен.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у одсутности уредно обавјештеног оптуженог Д. Х., у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, браниоци оптужених и оптужени Х. Б. су изложили своје жалбе и остали код приједлога изнесених у жалбама, оптужени Д. Х. и Х. Б. су подржали жалбе својих бранилаца, док је републички тужилац предложио да се све жалбе одбију као неосноване и потврди првостепена пресуда.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Жалбама бранилаца оптужених Д. Х. и Д. Х.1 истиче се приговор да се побијана пресуда заснива на незаконитом доказу и то исказу оптуженог Д. Х. из истраге. Тако, жалба браниоца оптуженог Х. тврди да приликом саслушања овог оптуженог у истрази, у својству осумњиченог, није поучен о основима сумње који стоје против њега и да му нису предочени докази који га терете, док се жалбом браниоца оптуженог Х.1 тврди да оптужени Х. није потписао изјаву након поуке које су му дате у смислу одредбе члана 143. став 6. ЗКП РС. И жалбом оптуженог Х. Б. се оспорава законитост исказа оптуженог Х. из истраге, мада се не образлаже у чему ова жалба види незаконитост те изјаве, осим што се истиче да се побијана пресуда заснива искључиво на том исказу.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Наиме, правилно је првостепени суд оцјенио да је исказ оптуженог Д. Х. из истраге, законит доказ, обзиром да му је, насупрот тврдњи браниоца оптуженог Х., прије давања исказа, најприје саопштено за које кривично дјело се терети и основи сумње против њега, а затим је поучен о свим његовим правима и то управо на начин који је прописан одредбом члана 143. став 2. ЗКП РС. Наиме, наведеном одредбом није прописана обавеза да се осумњиченом предочавају докази који га терете, како то наводи ова жалба, већ је у тачки г), прописана обавеза да се осумњичени поучи да има право током истраге да разматра списе и разгледа прибављене

предмета које му иду у корист, осим ако је ријеч о списима или предметима чије би откривање могло довести у опасност циљ истраге, на које право је такође поучен. Надаље, насупрот тврдњи жалбе браниоца оптуженог Х.1, ЗКП РС не предвиђа обавезу потписивања од стране осумњиченог на записнику, а након саопштавања за које дјело се терети, а неспорно је да се на свакој од пет страница записника о испитивању осумњиченог Х., налази његов својеручни потпис. Исто тако, побијана пресуда се, насупрот навода из жалбе оптуженог Х. Б., заснива не само на исказу оптуженог Х. из истраге, већ и на другим доказима изведеним пред првостепеним судом и то како субјективне, тако и објективне природе, које је побијана пресуда анализирао и правилно оцјенила.

Надаље, жалбом браниоца оптуженог Д. Х.1 се истиче да је незаконита и истражна радња одузимање моторне пиле марка “Стихл”, тврдњом да није постојала опасност од одлагања, па с тим у вези, да су овлаштена службена лица незаконито одузели ову пилу од Д. Б. без обавјештавања тужиоца или судије за преходни поступак, као и да поред обавезе коју су имали, овлаштена службена лица нису сачинили записник о овој предузетој радњи.

Изнесени жалбени приговор није основан. Радњу привремено одузимање предметне моторне пиле од Д. Б., овлаштена службена лица су извршила без наредбе суда, у складу са одредбом члана 130. ЗКП РС, јер је постојала опасност од одлагања, лице од кога је пила одузета није се противило њеном одузимању и о тој радњи овлаштена службена лица су сачинили потврду о привременом одузимању предмета без наредбе, те саслушали у својству свједока лице од кога је пила одузета и о томе сачинили записник број: 09-02/3-1-230.1-38/09 од 07.03.2011. године.

Жалбом оптуженог Х. Б. се истиче приговор да је првостепени суд повриједио његово право на одбрану, тврдњом да је првостепени суд одбио његов приједлог да на главном претресу директно испита оптуженог Д. Х.

Изнесени жалбени приговор није основан. Наиме, првостепени суд је правилно одбио приједлог одбране оптуженог Х. Б. за директно испитивање оптуженог Д. Х. на главном претресу, обзиром да оптужени Х. на главном претресу није желео да даје исказ у својству свједока, због чега није ни могао бити подвргнут нити директном, нити унакрсном испитивању у смислу члана 277. ЗКП РС.

Исто тако, насупрот жалбеним приговорима браниоца оптуженог Х. Б., првостепени суд није починио ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер изрека пресуде, насупрот тврдњи ове жалбе, није противречна њеним разлозима, пресуда садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама и сви изведени докази су оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Надаље, приговорима садржаним у жалбама браниоца оптужених, и оптуженог Х. Б. се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде да су оптужени починили кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које су том пресудом оглашени кривим. Такав закључак резултат је правилне оцјене свих

спроведених доказа оптужбе и одбране и то појединачно и у међусобној повезаности, па разлоге за такав закључак, као мјеродавно образложене и ваљане, овај суд у цјелости прихвата, а њихова правилност се изнесеним жалбеним аргументима, не може оспорити.

Супротно изнесеним жалбеним приговорима, овај суд налази да нема сумње у вјеродостојност исказа оптуженог Д. Х. из истраге, а затим ни сумње у правилност оцјене и других спроведених доказа. Побијана пресуда након што је изнијела садржај исказа оптуженог Х. из истраге, исти је правилно оцјенила као увјерљив, детаљно образлажући зашто га у претежном дјелу прихвата, а затим је тај исказ довела у везу са осталим доказима, првенствено са исказима свједока Х. С., А. Х. и Д. Б. и на основу такве анализе и оцјене, правилно закључила да је исказ оптуженог Х. у погледу битних чињеница увјерљив и вјеродостојан. Разлике у погледу прве цифре серијског броја предметне пушке и прве цифре фабричког броја предметне моторне пиле, на које се указује жалбама бранилаца оптужених Д. Х.1 и Х. Б., побијана пресуда је детаљно анализираола и образложила на страни 8. и то образложење у цијелости прихвата и овај суд.

Стога овај суд налази да је чињенично стање у овој кривично правној ствари утврђено и потпуно и правилно, а жалбени приговори у овом основу побијања пресуде, неосновани.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примјењен кривични закон и радње оптужених, онако како су описане у изреци побијане пресуде, садрже сва битна обиљежја кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, због чега су неосновани и приговори жалбе бранилаца оптужених Д. Х. и Х. Б. у основу побијања пресуде због повреде Кривичног закона.

Жалбом браниоца оптуженог Д. Х. се пресуда побија и због одлуке о казни, те обзиром да жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављене у корист оптужених Д. Х.1 и Х. Б., садрже у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, ово вијеће је испитало ту одлуку и у односу на оптужене Д. Х.1 и Х., у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, те нашло да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казне оптуженима и да су те околности адекватно вредноване. Наиме, за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС прописана је казна затвора од 5 (пет) година до 15 (петнаест) година. Казне затвора које су побијаном пресудом изречене оптуженима и по оцјени овога суда су у свему примјерене тежини почињеног дјела, степену кривичне одговорности оптужених и околностима под којима су то дјело починили. У изреченим казнама у довољној мјери су дошле до изражаја све олакшавајуће околности, као и отежавајуће околности на страни оптужених и оне су од стране првостепеног суда правилно оцјењене. Стога су и по оцјени овога суда изречене казне потребне и довољне ради остваривања сврхе кажњавања прописане у члану 28. КЗ РС, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Из свих наведених разлога жалбе бранилаца оптужених и оптуженог Х. Б. нису основане, па је ваљало те жалбе одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић